

Takže pro mě, dobrý!

Francouzské Lille, francouzští partyzáni (maquisté), otec u RAF a PTP, teta překladatelka u Norimberského procesu, zaniklá obec Kundratice, TUZEX, auto za bony. Jak to vše spolu souvisí? To vše je spojeno ve vzpomínkách a v příběhu rodiny paní učitelky Marcely Janurové, rozené Kmetové, kterou potkáváme na chodbách naší školy.

Rodiče maminky paní Janurové se seznámili v Lille ve Francii, kde pracovali v krejčovském salonu. Rodiče otce odešli též do Francie k Lille, ale bydleli na druhé straně silnice. Tatínek s maminkou chodili do stejné školy, ale neznali se.

Během války prarodiče a tety paní Janurové pomáhali maquistům – francouzským partyzánům, které zásobovali jídlem a předávali důležité informace.

Naštěstí se vše vysvětlilo. Teta Antoinette pak působila jako překladatelka u Norimberského procesu s nacistickými zločinci. Rozhodující slovo v rodině měla babička, a když válka skončila, rozhodla, že se celá rodina vrátí do Československa, kam přichází roku 1946.

Tatínek paní Janurové během války odešel do Anglie, kde se přihlásil k RAF. U RAF nelétal, ale měl údržbu letadel. V Anglii chtěl babička rozhodla, že se má rodiny se dostala do Kundratic.

Otec pracoval jako jelikož byl členem RAF, dostal

na starosti pozemní práce, zůstat a oženit se. Jenže vrátit domů. I tato část Československa do

horník v hlubinném dole. A se do hledáčku StB.

Po pěti dnech se otec objevil, ale vůbec nechtěl mluvit o tom, co se stalo, co se dělo.

Jak již bylo řečeno, prarodiče a rodiče paní Janurové přišli do Československa roku 1946, do Kundratic.

V Kundraticích rodina žila do roku 1973, kdy obec musela ustoupit těžbě hnědého uhlí. Tuto vesnici a nejen tu dnes již připomínají jen názvy ulic v Chomutově. Rodina paní Janurové se přestěhovala do Chomutova, do ulice Březenecká. Jak s úsměvem dodává: „Někdo má rodinnej dům, my máme rodinnej panelák, protože v jednom vchodě bydleli mí rodiče, prarodiče a já, v druhém vchodě bydlela druhá babička.“

Po komunistickém převratu roku 1948 se část příbuzných vrátila do Francie. Jenom prarodiče a rodiče paní Janurové zůstali v Československu. Podle slov paní učitelky dědeček měl babičce za zlé, že zde zůstali. Jak se smíchem dodává, kdyby odešli, nebyla by. Takže pro ni, dobrý! A co bylo ještě pro ni „výhodou“?

Dědeček a tatínek, protože pracovali ve Francii a Belgii, dostávali peníze ve FRANCÍCH. A jelikož v socialistickém Československu se nemohli vlastnit valuty, převáděla banka tyto peníze na takzvané „BONY“, kterým se mohlo nakupovat v TUZEXU, což byla zkratka pro TUZEMSKÝ EXPORT, čili obchod, kde se prodávalo zahraniční zboží. Nakupovat se zde mohlo jen za cizí západní měny, ne za ČESKOSLOVENSKÉ KORUNY. Paní Janurová dodává: „Byla jsem tuzexový spratek.“

V době takzvané normalizace se paní Janurová dozvěděla, že tety, nejsou příbuzenstvo, a tak nesměla za nimi do Francie či Vídně vycestovat. Rozvětvená rodina se přestala téměř vídat. Naštěstí přichází rok 1989, který umožnil, aby se zas celá rodina viděla a mohla se navštěvovat. A jak pak ještě dodává: „Mohla jsem synovi ukázat, kde se narodil děda, kde se narodila babička. Protože tam, kde jsem se narodila já, to už jsem mu ukázat nemohla, tam už není nic, jenom šachta ...“